

Távolodóban

Távolodóban minden nő
minden táj megszépül
mosolyok ráncát hullatja
levelét egy októberi fa
szemének rajzos íve alatt
tekintete kisimul avarral
bevont vidék alkonya.

Őszi szóló

Vékony, kiszáradt indákon
elmúlt fürtök apadó emléke.
Darázs csípte, szikkadt bogyók.
Sárgára aszalódott szemek.

Keserv

Volt már olyan, ki fenéig itta -

Meglendül újra a bánat-hinta,
bárhová lépsz, ború, kórság;
elromlott a szorongás-fék,
kikopott a mélakór-zár -

ellibeggett az összes csillagkép.

Marad, ki a tű fokán is átnyom;
jöjjön, ha fáj, lepkeszárnyon!